

som Arbejdere og fastsætter deres Skader i Forhold til deres Løn, bliver de ganske afgjort bedst stillet.

Jeg skal dernæst vende mig til den ærede Ordfører for det radikale Parti, det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, og ligeledes takke ham for hans velvillige og forstaaende Kritik og hans Tilslutning til Lovforslaget. Den ærede Ordfører beskæftigede sig med Misforholdet mellem Præmie og Skade og tiltraadte, saa vidt jeg forstod, det Forslag om Regulering, der findes i Lovforslaget. Det ærede Medlem tiltraadte ligeledes den foreslaaede Ændring med Hensyn til Enkeerstatningen; det er jeg glad for, fordi jeg mener, at der her i Lovforslaget er et afgjort Fremskridt.

Det ærede Medlem spurgte derefter, om Ordet „alene“ i § 6 i Loven, hvori der staar: „alene beskæftiger løs Medhjælp“, skal forstås bogstaveligt. Jeg vil dertil sige, at jeg tror, det er nødvendigt at forstaa det bogstaveligt. Jeg vil herom sige, at naar Vaskekonoforsikringerne har været saa byrdefulde, saa gælder det kun for de Husholdninger, hvor der ingen Husassistent er. For dem, der har en Husassistent og desuden forsikrer en Vaskekone, er det derved forarsagede Tillæg til Forsikringspræmien vedrørende Husassistenten saa overordentlig forsvindende, at det ingen Rolle spiller. Men i de smaa Husholdninger, som kun af og til beskæftiger løs Medhjælp uden at have fast Medhjælp, bliver Forsikringspræmien for den løse Medhjælp forholdsvis stor, saa at den dér spiller en Rolle.

Angaaende Raadets Sammensætning har jeg besvaret Spørgsmaalet derhen, at jeg er villig til at drøfte det i Udvalget.

Til Slut skal jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Besparelse i Udgiften til Arbejderforsikrings-Raadet og dets Administration sige, at dets Administration i det store og hele ikke har været dyr, og at gennemføre en stor Besparelse i en Administration, som ikke kan siges at have været dyr, er vist nok en ugørlig Opgave.

Den ærede Ordfører sluttede med nogle Bemærkninger om Ansvarsforsikring, men da dette, forekommer det mig, ikke henhører under denne Debat, vil jeg indtil videre lade dette Spørgsmaal ligge.

L. D. Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. Fibiger sagde, at man jo maatte være klar over, at dette Lovforslag trods Reduktioner dog betød et Fremskridt fra Loven af 1898. Ja, saa slet kunde det vel ikke blive, at det endogsaa reducerede Loven af 1898, omendskønt det paa visse Punkter

gør det, ligesom det paa visse Punkter er ringere end Loven af 1916.

Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen havde troet, at Socialdemokraterne ikke vilde have rejst Modstand. Det undrer mig i og for sig ikke, at de Radikale gaar med til dette Lovforslag, endskønt jeg vel kunde have tænkt mig, at ogsaa de vilde tage Afstand fra det paa visse Punkter. De har jo allerede under Finanslovbehandlingen bebudet at ville være med til Nedsættelse af Præmierne for Arbejdsgiverne og har skrevet det i deres Valgmanifest. Saa er det jo kun naturligt, at de nu, da Lejligheden byder sig, holder sig til det, de har lovet. Men her er dog saadanne Uhyrligheder, hvad jeg har paapeget, at jeg vist egentlig havde nogen Ret til at vente, at det ærede Medlem havde støttet mig i mine Bestræbelser for at holde disse Uhyrligheder ude. Det ærede Medlem billigede Gradueringerne uden at omtale, at de sker paa et Grundlag, der foreslaas reduceret meget betydeligt. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde udtalt, at dette Lovforslag var ensidig rettet mod Smaakaarsfolk. Jeg sagde, at dette Lovforslag er et Led i Nedsættelsesbestræbelser, rettet ensidig mod Smaakaarsfolk. Der er dog nogen Forskel paa de to Udtalelser. Det var ikke specielt dette Lovforslag, jeg sigtede til, men hele Buketten. Naar det ærede Medlem siger, at det er ikke Arbejderne alene, der sætter deres Liv og Førlighed som Indsats i Produktionen, vil jeg svare, at det ved jeg vel. Jeg er godt kendt ogsaa ude paa Landet og ved, at der er mange Mennesker baade paa Land og i By, som selv arbejder med. Men jeg ved ogsaa, at Arbejderne til alle Tider sætter deres Liv og Førlighed ind i Produktionslivet. Det er en Kendsgerning, som ingen kan komme udenom.

At man fra radikal Side er mod en Statsanstalt paa dette Omraade, ved jeg. Jeg har set det før. Men dermed er det ikke bevist, at Tanken er uheldig. Det siger sig selv, at det vil blive billigere at have en Statsanstalt, idet man undgaar hele den Stab af Mennesker, der har til Opgave for hvert Selskab især at kapre Folk fra de andre Selskaber. Efter vort Forslag vil Optræningen af Præmierne ske gennem Kommunerne. Administrationen vil derved blive meget billigere. Men det synes, som om dette er spildte Ord paa Balle-Lars, saa jeg skal ikke yderligere opholde mig derved.

Jeg har et Par Bemærkninger til den højtærede Minister. Maa jeg forudskikke en Beklagelse af, at enten maa den højtærede Minister høre slet, forstaa mindre